

- надання слідчому даних, отриманих оперативним шляхом, що сприяють об'єктивному оцінюванню показань підозрюваних (обвинувачених) й правильному будуванню тактики провадження процесуальних дій;

- визначати необхідність і можливість безпосередньої участі оперативного працівника у підготовці й проведенні слідчих дій;

- визначати можливості застосування оперативних комбінацій, спрямованих на підвищення ефективності слідчих дій.

Особливо важливе оперативно-розшукове забезпечення під час провадженні слідчих дій на початкових етапах розслідування зазначених видів злочинів: під час затримання підозрюваних, проведенні обшуків й допитів, очних ставок, впізнанні тощо.

Підводячи підсумки, можна констатувати, що оперативно-розшукове забезпечення досудового розслідування злочинів проти власності, що вчиняються в громадських місцях:

- є функціональним обов'язком органів досудового розслідування і оперативних підрозділів кримінальної поліції, заснованим на вимогах кримінально-процесуального та оперативно-розшукового законодавства;

- є запорукою успішного розслідування кримінальних проваджень, відкритих за фактом вчинення злочинів даної групи;

- будується в тісній взаємодії слідчих органів і оперативних підрозділів кримінальної поліції з урахуванням функціонального розмежування їхніх повноважень;

- дозволяє зберегти показання свідків базу, речові докази і нейтралізувати кримінальну протидію підозрюваних, обвинувачених, а також осіб з їхнього оточення [5].

Список бібліографічних посилань

1. Климчук М. П. Виконання доручень як форма взаємодії слідчих та оперативних підрозділів у кримінальному провадженні. *Вісник кримінального судочинства*. 2015. № 1. С. 54–58.

2. Подобний О. О. Нейтралізація протидії учасників організованих злочинних угруповань – складова оперативно-розшукового забезпечення кримінального провадження. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Юриспруденція*. 2015. № 16 (2). С. 90–92.

3. Подобний О. О. Оперативно-розшукове забезпечення кримінального провадження про корисливо-насильницьку організовану злочинну діяльність. *Форум права – Forum prava*. 2013. № 4. С. 300–305. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2013_4_52 (дата звернення: 10.10.2018).

4. Яцюк О. В. Непроцесуальні форми взаємодії слідчих та оперативно-розшукових підрозділів під час розкриття і розслідування злочинів, скоєних організованими групами. *Вісник Академії митної служби України. Сер.: Право*. 2009. № 1. С. 134–140.

5. Давиденко В. В. Загальні засади оперативно-розшукового забезпечення досудового розслідування злочинів проти власності, що вчиняються в громадських місцях. *Форум права – Forum prava*. 2017. № 5. С. 120–126. DOI: <http://doi.org/10.5281/zenodo.1194127>.

Одержано 22.10.2018

УДК 343.71

Вадим Миколайович ДАВИДЮК,

докторант Харківського національного університету внутрішніх справ

СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ ЗМІСТУ ДЕФІНІЦІЇ «СИЛИ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ»

Розглядаючи діяльність держави, її правових інститутів і органів правопорядку, спрямовану на протидію злочинним проявам у суспільстві, можна констатувати, що одним з пріоритетних напрямків кримінальної політики держави є протидія злочинності [1]. Зокрема, чинне законодавство України у значній кількості нормативних актів саме вказане передбачає основним завданням правоохоронних органів, в тому підрозділів Національної поліції. Так, Закон України «Про Національну поліцію» визначає як пріоритетні напрямки діяльності вказаного органу: пріоритет превентивної діяльності над правоохоронною; максимальне дотримання принципу законності; комплексне використання всіх

можливостей для протидії злочинності; забезпечення рівності всіх фізичних та юридичних осіб перед законом; надання поліцією в межах, визначених законом, послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги; міжнародне та двостороннє співробітництво держав при протидії злочинності [2]. Враховуючи вказане, сьогодні діяльність органів поліції перебуває в епіцентрі позитивних та негативних явищ соціально-політичного, економічного та суспільного життя нашої країни, що вимагає від останніх постійного оновлення та вдосконалення існуючих, а також пошуку нових способів протидії злочинності, одним із яких є максимально ефективного використання сил підрозділів Національної поліції в процесі оперативно-розшукової діяльності.

Водночас, аналіз фахової юридичної літератури та чинного законодавства свідчить, що використання терміну «сили оперативно-розшукової діяльності» та похідного від нього є досить розповсюдженим. Водночас, слід наголосити, що до цього часу серед вчених відсутній консенсус щодо змісту вказаної дефініції, у зв'язку з чим доцільно розглянути та узагальнити існуючі точки зору.

Так, окремі науковці розглядають сили оперативно-розшукової діяльності виключно в контексті суб'єктів такої діяльності. Зокрема, наприклад, Р. А. Халілев визначає, що у сучасній науці послуговуються кількома категоріями, які визначають суб'єкти ОРД: «оперативні підрозділи», «оперативно-розшукові органи», «сили ОРД», «гласні сили», «негласні сили», «учасники оперативно-розшукового процесу» тощо. Тобто, на думку вказаного науковця, терміни суб'єкти ОРД та сили ОРД є тотожними, однак сьогодні бракує однастайності в усвідомленні сутності суб'єктів та їх класифікації, що ускладнює завдання реформування правоохоронних органів загалом та системи оперативних підрозділів поліції зокрема. Разом з цим, Р. А. Халілев визначає, що суб'єктами розшукової діяльності можна розуміти такого її виконавця, на якого законодавець поклав цю функцію, відповідні завдання й обов'язки, для здійснення яких він наділений певними правами на застосування конкретних заходів ОРД і використання оперативних та оперативно-технічних засобів. [3, с. 93]. Взагалі, на думку Р. А. Халілева сили оперативно-розшукової діяльності становлять сукупність суб'єктів оперативно-розшукової діяльності визначених чинним законодавством України, організацій, установ та їх працівників, які виконують завдання ОРД [3, с. 101].

Такої ж думки дотримується І. Р. Шинкаренко та О. В. Кириченко, які під час вивчення питання щодо використання можливостей підрозділів оперативної служби для отримання оперативної інформації та здійснення негласних слідчих (розшукових) дій, визначили, що сили ОРД – це оперативні підрозділи, а усе різноманіття оперативних служб залежно від обсягу їх повноважень та функцій, які ними виконуються, можна поділити на підрозділи, які здійснюють ОРД [4, с. 76].

Водночас відмітимо, що існує й інша група вчених, які підтримують думку щодо охоплення змістом дефініції «сили оперативно-розшукової діяльності» поняття «суб'єкти оперативно-розшукової діяльності», як більш ширшим, та включають до складу сил ОРД не тільки передбачених Законом України «Про оперативно-розшукову діяльність» суб'єктів оперативно-розшукової діяльності, а також інші категорій осіб. Наприклад, на думку, Я. Ю. Кондратьєва до сил оперативно-розшукової діяльності належать: посадові особи підрозділів кримінальної поліції, які функціонують відповідно до оперативно-розшукового законодавства (ст. 5 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність») і здійснюють загальне керівництво даною діяльністю на чолі з міністром внутрішніх справ України та його першими заступниками; начальники територіальних підрозділів МВС, їх заступники з оперативної роботи, уповноважені на здійснення оперативно-розшукової діяльності; керівники та оперативний склад оперативних підрозділів зазначених органів; начальники міських, районних управлінь і відділів внутрішніх справ та їх заступники, які є начальниками кримінальної поліції; працівники оперативних підрозділів кримінальної поліції, які мають відповідний допуск до ОРД; особи, які конфіденційно співпрацюють з оперативними підрозділами кримінальної поліції, у тому числі гласні та негласні, штатні та позаштатні працівники [5, с. 234]. Водночас, такі вітчизняні вчені як І. В. Сервецький та А. В. Дашко визначають, що відповідно до Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» сили, які беруть участь у спеціальних оперативно-розшукових операціях, слід розглядати як

складну керовану систему з усіма загальними закономірностями, властивими керованим системам, як управлінський блок варто розглядати керівника операції, а оперативні групи – як керовані підсистеми з властивими їм особливостями [6, с. 43].

Отже, сьогодні в теорії оперативно-розшукової діяльності чітко простежується розподіл фахівців вказаної сфери юридичної науки та їх наукової думки щодо визначення змісту дефініції «сили оперативно-розшукової діяльності підрозділів Національної поліції» на дві групи в залежності від категорії всіх осіб, що включаються вченими до складу сил ОРД.

Список бібліографічних посилань

1. Майоров А. В. Понятие и структура системы противодействия преступности. Правопорядок: история, теория, практика. 2014 № 1 (2). С. 112–116. URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/ponyatie-i-struktura-sistemy-protivodeystviya-prestupnosti> (дата звернення: 14.04.2018).

2. Про Національну поліцію : закон України від 02.07.2015 № 580-VIII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення: 14.04.2018).

3. Халілев Р. А. Сили оперативно-розшукової діяльності ОВС у протидії злочинності на підґрунті етнічних і конфесійних суперечностей. *Бюлетень обміну досвідом роботи*. Київ : МВС України, 2013. № 194. С. 92–101.

4. Шинкаренко І. Р., Кириченко О. В. Використання можливостей підрозділів оперативної служби для отримання оперативної інформації та здійснення негласних слідчих (розшукових) дій : навч. посіб. Дніпропетровськ, 2015. 120 с.

5. Кондратьев Я. Ю. Теоретичні, правові та оперативно-тактичні засади запобігання злочинам оперативними підрозділами кримінальної міліції : монографія. Київ, 2004. 444 с.

6. Сервецький І. В., Дашко В. А. Сутність, зміст та структура спеціальної оперативно-розшукової операції. *Бюлетень з обміну досвідом роботи*. Київ : МВС України, 2007. № 167. С. 42–45.

Одержано 16.10.2018

УДК 343.98:343.7

Адам Лаврентійович ДАЛЬ,

кандидат юридичних наук,

старший викладач кафедри оперативно-розшукової діяльності

та розкриття злочинів факультету № 2

Харківського національного університету внутрішніх справ

ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ПРОТИДІЯ ПІДРОЗДІЛАМИ КАРНОГО РОЗШУКУ КИШЕНЬКОВИМ КРАДІЖКАМ: ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ

Зміни в економічній та політичній системах України, послаблення контрольних функцій держави та інші економічні та соціальні процеси мають побічний результат – зростання злочинності, у тому числі збільшення кількості крадіжок чужого майна. Так, збільшення кількості таких крадіжок в Україні трансформувалося останнім часом у велику проблему, яка набула значного економічного, соціального та криміногенного впливу на життя суспільства.

Злочини проти власності є однією з найпоширеніших і небезпечних груп протиправних діянь, тому що вони зазіхають на одне з найцінніших соціальних благ – право власності. Відповідно до ст. 41 Конституції України кожний має право володіти, користуватися й розпоряджатися своєю власністю. Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності. Право приватної власності є непорушним [1].

У Кримінальному кодексі України цій категорії злочинних зазіхань присвячений розділ VI. До нього входить склад такого злочину, як таємне заволодіння чужим майном – крадіжка (ст. 185) [2].

Окремі аспекти, пов'язані з розкриттям, розслідуванням та попередженням крадіжок, висвітлювали у своїх працях В. Г. Гончаренко, А. І. Гуров, В. О. Гайовий, В. П. Колмаков, В. П. Самойлов, А. Т. Моторин, О. Ф. Кобзар, К. О. Чаплинський та інші. Однак тема кишенькових крадіжок у криміналістичній літературі залишається недостатньо дослідженою.